



برای نخستین بار

محسن ذاکری
روزنامه‌نگار

شاید این بهترین دوران پرسپولیس باشد. دست کم از منظر جذب بازیکن خارجی اثرگذار. از هانوف که بگذریم، شیخ و گولسیانی خوب بوده‌اند و بر با

هم که آمده تا توانایی‌های خود را به نمایش بگذارد. شاید اگر لوکادیا هنوز هم در پرسپولیس بود این تیم وضعیت امتیازی بهتری را هم تجربه می‌کرد. به هر حال جزو معدود فصل‌هایی است که پرسپولیس در خرید بازیکن خارجی موفق عمل کرده. آنها معمولاً خوب خارجی نمی‌گیرند

و بازیکنان جذب شده‌شان عموماً ماندگار و محبوب نیستند. گولسیانی امسال با دبل کردن در دربی و نجات تیمش از شکست در مسابقه حیثیتی بعد از جام جهانی، بسیار محبوب شد. او در سپاهان هم نمایش پررغوی داشت و حالا می‌رود تا در پرسپولیس محبوبیت

پرسپولیس می‌آید. برای تیمی مثل پیکان یا هوادار شاید بتواند بازی کند و خیلی ضعف‌هایش به چشم نیاید اما برای تیم بزرگی مثل پرسپولیس واقعاً بازیکن کوچکی است. می‌ماند پریرا مهاجم جدید سرخ‌پوشان که هواداران امیدوارند جای خالی لوکادیا را پر کند. البته باید

به او زمان بیشتری برای هماهنگی با تیم و آشنایی با فوتبال ایران داد. اگر او هم بتواند بدرخشد، برای پرسپولیس یک فصل تاریخی رقم خورد. فصلی که خارجی‌هایش بسیار درخشیده‌اند و کارنامه بد این تیم را در جذب خارجی‌ها حداقل در این فصل تغییر می‌دهند.

فولاد و خارجی‌هایش

هومن جعفری
روزنامه‌نگار

از جواد نکونام بیشتر از عمده مریدان ایرانی انتظار داریم. دلیل؟ سابقه طولانی مدت در لالیگا و داشتن ارتباطات درجه یک برای جذب بازیکنان خارجی مناسب. همچنین سبک مربیگری خاص او که اهل باج دادن به هیچ بازیکنی نیست و همیشه چه در تمرین و چه در بازی‌ها به تیم و بازیکن فشار می‌آورد و به چیزی کمتر از آمادگی صددرصد راضی نیست! فولاد اما امسال از خارجی‌هایش خیلی بهره نبرده! پاتوسی بگیر نگیر دارد و بی‌انضباطی‌هایش دل نکونام را طوری زد که فسخس کرد. او قبلاً در فوتبال ایران فصل‌های درخشان‌تری هم داشت اما حالا به یک بازیکن کم‌اثر و معمولی و بی‌انضباط تبدیل شده. چیزی که عمدتاً از بازیکنان آفریقایی حاضر در ایران به کرات دیده‌ایم. کولیبا لی هم که قراردادش را فسخ کرد. یکی از معدود بازیکنانی که برای خودش مشتری زیاد داشت اما نحوه فسخسش با فولاد طوری بود که احتمالاً نیم فصل بیرون بماند. یک گلر اتریشی می‌ماند به نام کنت که دروازه‌بان خوبی است و احتمالاً تا چند فصل دیگر در ایران برای خودش مشتری داشته باشد.

تورس خرید جدید فولاد هم که در بدو ورود شروع خوبی داشت و پایش به گلزنی باز شد. اوشاید سرشناس‌ترین اسپانیایی باشد که تا به امروز به ایران آمده و با جافتادن بیشتر در فوتبال ایران می‌تواند بهترین خارجی فولاد و حتی لیگ باشد. ببینیم او و خرید جدیدشان چطور به فولاد در آسیا کمک می‌کنند.



سعید زاهدیان
روزنامه‌نگار

رأفت‌قلی‌اف نخستین بازیکن خارجی استقلال نیست اما اولین بازیکن خارجی استقلال محسوب می‌شود که با پیراهن این تیم گل زد. او بازیکن متوسطی بود اما کیفیت‌های لازم برای بازی در استقلال را داشت. اگر این بازیکن که در نخستین دوره لیگ برتر هم برای استقلال بازی کرد را نیز در فهرست بلندبالای بازیکنان خارجی قرار دهیم، استقلال در ۲۲ دوره لیگ برتر ۵۰ بازیکن به خدمت گرفته و بد نیست نگاهی سرسری به اسامی آنها بیندازیم: «راجر فابریتسیو، رافائل گومز، جورج توپالوویچ، آوستی گیلانوری، لادو آخالایا، جوتلسون داسیلوا، لئونارد کونیکه، سردان اورسویچ، فابیو جانوریو، فلیپ آلوز دوسوا، آندرسون

دوس سانتوس، آندره لوئیز، هوار ملامحمد، ولید علی، جی لوید ساموئل، گوران یرکوویچ، کرار جاسم، زاگ الونگ‌الونگ، رودریگو توسی، لیام ردی، ویسنته آره، گوران لاوره، بوپکر کبه، آنتونیو کاروالیو، آبرئو داسیلوا، هرایر مگویان، ریوآلدو یارویزا، هندریک هلمکه، پرو پیچ، عادل شیخی، رابسون جانوریو، لئاندرو پادوانی، سرور چهاروف، مامه بابا تیم، بویان نایدنوف، مارکوس نومیایر، همام طارق، الحاجی گرو، اسماعیل گنسالوس، آیآندا پاتوسی، گادوین منشا، شیخ دیاباته، هروویه میلیچ، نیکولای بودوروف، آرتور کوبین یامگا، رودی ژستد، عزیزیک آمانوف، رافائل سیلوا.» در این سیاهه بلند بالا، نقاط روشنی هم می‌بینیم و برعکس پرسپولیس که بازیکنان خارجی بی‌کیفیت زیادی داشت، در استقلال بازیکنانی حضور داشتند که به موفقیت‌های این تیم کمک کردند؛ از فابیو جانوریو، جی لوید

ساموئل تا پادوانی، چهاروف، مامه تیم، پاتوسی و حالا یامگا و رافائل داسیلوا. اما این بازیکنان خوب در مقایسه با فهرست بلند بالایی از بازیکنان ضعیف و پرامجار، آنچنان به چشم نمی‌آیند و هرگاه صحبت از بازیکنان خارجی در استقلال می‌شود، ذهن ما به سمت بازیکنان ضعیف و بی‌کیفیت سر می‌خورد؛ پرونده‌های بین‌المللی که باعث شدند پول استقلال هم در این سال‌ها هدر برود و بسوزد. در مورد استقلال هم باید همین جمله برانکو ایوانکوویچ را خرج کنیم که «با ۴۰۰-۳۰۰ هزار دلار، خرید بازیکن باکیفیت خارجی ممکن نیست» و استقلال هم مثل پرسپولیس در این سال‌ها هرگز نتوانسته بیش از یک میلیون دلار برای خرید یک بازیکن خارجی هزینه کند و خریدهای خارجی، بازیکنان بی‌کیفیتی از آب درآمدند که جای یک بازیکن جوان مستعد ایرانی را گرفتند و شاید اگر آنها نبودند، سرمربی

می‌توانست به جوان‌های بیشتری بازی دهد و امثال جباری، حیدری، صادقی، طالب‌لو، تیموریان، نورفان، صیادمنش و... بسازد و سال‌های سال از آنها بهره بگیرد. بازیکنان خارجی سوای پولی که از استقلال می‌توانست خرج آکادمی و تیم‌های پایه شود هدر دادند. فرصت‌های بزرگی را هم سوزاندند و بسیاری از بازیکنان جوان استقلال به دلیل نداشتن فضای بازی در تیم بزرگسالان، قرارداد خود را فسخ کردند و به تیم‌های دیگر رفتند و بعد از رشد و ترقی در سایر تیم‌ها، با رقمی درشت و سنگین دوباره به استقلال برگشتند. اما افسوس بزرگتر اینجاست که بسیاری از آنها نه تنها دیگر به استقلال برگشتند، بلکه به تیم‌های خارجی یا رقبای استقلال در لیگ پیوستند و حسرتی بزرگ برای هواداران به جا گذاشتند.

خارجی‌هایی که سد راه امثال تیموریان و خسرو حیدری شدند

حسرت ابدی برای فرصت‌های سوخته!

این خارجی‌های ناامیدکننده!

ایمان گودرزی
روزنامه‌نگار

روزگاری سپاهان با شعار حالا حالاها قهرمانیم شهرت داشت. پس از اینکه ۶ فصل اخیر سرخابی‌ها قهرمانی لیگ را دست گرفته بودند سران اصفهانی تصمیم گرفتند که تغییرات اساسی در باشگاه ایجاد کنند و تیم را به روزهای خوب هت‌تریک در قهرمانی برگردانند. در تابستان آمدن سرمربی پرتغالی، خوزه مورایس سرآغاز این تحولات بود. بعد از آمدن سرمربی با شخصیت، سپاهان بازیکنان گرانقیمت زیادی نیز از لیگ برای تقویت تیمش به خدمت گرفت و بدون شک خرید بازیکن خارجی نیز در دستور کار زردپوشان بود. در نهایت تیم با چندین خارجی که اکثراً برزیلی بودند فصل را آغاز کرد و تیم شروع خوبی داشت و بعد از پشت سر گذاشتن میانه‌های فصل سینوسی موفق شد به ثبات برسد و یکی از مدعیان اصلی قهرمانی شود. تنها نکته منفی تیم سپاهان در لیگ بیست و دوم قطعاً عملکرد ناامیدکننده بازیکنان خارجی این تیم بود. شاید تنها بازیکن خارجی که به کار مورایس در لیگ آمد نیلسون جونیور برزیلی بود که در ۱۳ بازی برای سپاهان به میدان رفت و اکثراً ۹۰ دقیقه کامل را در زمین حضور داشت. به جز جونیور، مانوئل فرناندز و کامسویا نیز از دیگر خارجی‌های تیم بودند که نتوانستند خود را به ترکیب تیم تحمیل کنند و عملکرد ضعیفی را از خود به جای گذاشتند. شاید اگر سران باشگاه از ابتدا می‌دانستند که عملکرد بازیکنان ایرانی می‌تواند سپاهانی‌ها را از حضور خارجی‌ها بی‌نیاز کند هیچ وقت یک دلار هم خرج بازیکنان درجه چند برزیلی نمی‌کردند. نکته عجیب اما این بود که با وجود اینکه در نیم فصل اول سپاهانی‌ها خبری از خارجی‌های خود ندیدند در نقل و انتقالات نیم فصل ایگور کاتاتورا جذب کردند که چیز خاصی از خود نشان نداده و بازیکنان داخلی باز هم عملکرد بهتری نسبت به او دارند.

خارج فرق دارد!

سمیه مهدی پور
خبرنگار

آنها با کلاس‌تر صحبت می‌کنند. تحصیل‌کردتر و محترم‌تر به نظر می‌رسند. آنها را به هم‌تایان داخلی‌شان مقایسه می‌کنی. میان‌نشان را با مربیانی که داریم. فیلمسازان‌شان را با فیلمسازانی که داریم. شاعران‌شان را با شاعرانی که داریم و نویسندگان‌شان را با نویسندگانی که داریم. حتی بازیگران‌شان را. پای ورزش که به میان می‌آید، عقیمیم. باز در شعر و ادبیات خیلی وضعمان بد نیست. در سینما گاهی چیزهایی داریم که رو کنیم ولی اوای از وقتی می‌خواهیم مصاحبه‌های مربیان لیگ برتری‌شان را با مصاحبه‌های مربیان لیگ برتری‌مان قیاس کنیم. هر دو پرریم لیگند اما آن کجا و این کجا!

مصاحبه‌ها را می‌بینیم و گوش می‌کنیم و حسرت می‌خوریم و آن‌هم نه یک‌بار که سال‌ها. سال‌ها مصاحبه‌های فرگوسن و آنجلوتی و ونگر و مورینیو و امثال آنها را در تیم‌های مختلف، وضعیت‌های مختلف و بالا‌پایین‌های شدن روزگار می‌خوانیم و حسرت می‌خوریم که چرا اینور، در کنفرانس مطبوعاتی ما از این خبرها نیست. این صحبت‌های پخته و حکیمانه، این نگرش خاص به زندگی، این حکمت نهفته لای صحبت‌های به ظاهر عادی، چرا نباید به گوش من و تو برسند؟ چرا نباید مربیان ما اینگونه صحبت کنند؟ غنی؟ محترمانه؟ قدرتمند و پر اعجاز؟ قصه اینجا تلخ می‌شود. بلد نیستند... معلم نیستند که چیزی بیاموزند...

همان منوی قدیمی

امیررضا همایون
خبرنگار

تراکتور در سالیان اخیر و بخصوص از زمانی که به محمدرضا نوزوی واگذار شده، برای خرید بازیکن خارجی هیچ‌گاه محدودیت نداشته. آنها در این زمینه اما با پول پاشی افراط می‌کنند و ناامیدکننده اینک در خرید خارجی‌ها وسواس ندارند. بازیکن خارجی زیاد و گران خریدن یکی از نقاط تاریک این تیم تحت مالکیت نوزوی در سالیان اخیر است، آنچه سبب انتقادات بسیاری به این تیم شده اما کادر مدیریتی این تیم تبریزی کامکان به این رویکرد اعتقاد دارد و هر فصل آن را انجام می‌دهد.

تراکتور با وجود تمام بازیکنان ضعیفی که در سالیان اخیر و در فصل جاری استخدام کرده بعضاً بازیکن باکیفیتی مانند ریکاردو آلوز پرتغالی هم خریده، بازیکنی که در حال حاضر با ارسال ۱۲ خرد گل برای هم‌تیمی‌هایش از ابتدای فصل جاری لیگ برتر در صدر جدول برترین پاسورهای لیگ قرار دارد و از معدود خارجی‌های باکیفیت

حاضر در فوتبال ایران و باشگاه تراکتور است. پرشورها در این فصل اما علاوه بر ریکاردو آلوز که در مدت زمان کوتاه حضورش موفق شد نامش را بر سر زبان‌ها بیندازد، یک بازیکن موفق دیگر به نام گوستاو واگین هم دارند؛ بازیکنی که عملکردی نسبتاً قابل قبول در ترکیب این تیم داشته در هفته نوزدهم مسابقات فرشته نجات شاگردان پاکو خمس شد و دروازه هوادار را باز کرد تا ۳ امتیاز دیگر به حساب این تیم واریز شود.

در مجموع اگر این دو بازیکن فوق را فاکتور بگیریم، تراکتور در این فصل با وجود بازیکنان خارجی زیاد، توفیق خاصی نداشته و خارجی‌های این تیم کمتر به تبریزی‌ها کمک کرده‌اند. می‌توان گفت این تیم در این فصل هم اشتباهات فصول گذشته خودش را تکرار کرد تا بار دیگر این فرضیه ثابت شود که بازیکنان پرشمار خارجی برای هیچ‌تیمی گارانتی موفقیت نیستند، بلکه کار تیمی و البته بازیکنان باکیفیت یک تیم را در مسیر موفقیت قرار می‌دهد. درست مانند روندی که پرشورها با پاکو خمس در این روزها سپری می‌کنند.

